

ΟΙ ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ

Ο ΝΑΠΟΛΕΩΝ ΤΩΝ ΣΙΔΗΡΟΔΡΟΜΩΝ

Ο φτωχός ιερέυς με τὰ ἔξη παιδιά. Ο ἀνεπίδεκτος μαθησεὺς μικρὸς Χάρριμαν. Τὰ πρῶτα του βήματα. Πῶς ὁ ἀόημαν-
τες ὑπάλληλος ἔγινε μεγαλοεπιχειρηματίας. Πῶς ἔγινε βασιλεὺς τῶν σιδηροδρόμων. Ἡ οἰκογενειακὴ ζωὴ τοῦ Χάρρι-
μαν. Ἡ λατρεῖα του πρὸς τὰ παιδιά. Συγκινητικὰ ἀνέκδοτα, κτλ.

Ι πολεμιστὰ προκαλοῦν πάντοτε τὸ θαν-
μασιό, σ' ὅποιον ἐπιτεδο καὶ ἂν ἐκδηλο-
νοῦν τὴ μαχητικότητά τους : εἴτε στὸ δι-
ανοητικόν, εἴτε στὸ πεδίον μιᾶς μάχης, εἴτε
καὶ στὴν παύλαστρα τῶν μεγάλων οἰκονο-
μιῶν ἀνταγωνισμῶν. Ἀπὸ αὐτῆς τῆς ἀ-
πόψεως, ὁ Ἀμερικανὸς Ἑδουάρδος Χάρ-
ριμαν, ὁ ἀνθρώπος, ὁ ὅποιος ἀρχισε τὸ
στάδιόν του ἀπὸ ἰταλλοῦ σ' ἓνα γρα-
φεῖο γιὰ νὰ ἐξελεγχθῆ σὲ βρασιλεῖα τῶν ἀ-
μερικανικῶν σιδηροδρόμων καὶ σ' ἓνα ἀ-
πὸ τοὺς πλουσιώτερον ἀνθρώπων τοῦ προπολεμικοῦ κόσμου, ἀποτε-
λεῖ μοναδικὸ παράδειγμα πείσματος, ἀντιλήψεως καὶ θελήσεως. Ἐνα
φαινόμενο πού ἐπιβάλλει τὴν κατὰ λέξει καὶ τὸ σεβασμό!

Ἀπὸ πόσα ὅμως δύσκολα μονοπάτια καὶ ἀνηφοριές, ἀπὸ πόσες δι-
σκολίες καὶ ἀγόνους ἀναγκάστηκε νὰ περάσῃ ὁ Χάρριμαν γιὰ νὰ
κατορθώσῃ νὰ φτάσῃ τόσο ψηλά! Ἡ ζωὴ του, τὴν ὁποία θὰ σὰς ἐ-
ξιστορήσουμε μὲ λίγα λόγια καὶ μὲ τὰ πᾶ χαρακτηρηστικὰ τῆς ἐπι-
σοδία, εἶνε στὴν οὐσία τῆς μιᾶς ἀκόμα τραγικῆς πιστοποίησι τῆς ἀλή-
θειας, ὅτι δὲν ἵσταται τίποτα ἀκατόρθωτο γιὰ τὸν ἄνθρωπον, ὅταν ὁ
ἄνθρωπος θέλῃ νὰ ἐπιτύχῃ κάτι :

Ο Ἑδουάρδος Χάρριμαν γεννηθεὶς στὰ περίχωρα τῆς Νέας Ἰ-
όρκης, στὴς 25 Φεβρουαρίου 1848. Ο πατέρας του, ἓνας φτωχὸς ἱε-
ρέυς, ἀγωνιζόμενος ὑπεράνθρωπα γιὰ νὰ συντηρήσῃ τὰ ἔξη παιδιά
του. Μὲ ὅλες ὅμως τὶς οἰκονομίες πού ἔκανε, δὲν μποροῦσε ν' ἀντε-
πεξέλιθῃ στὰ ἔξοδά του. Καὶ ἂν δὲν κληρονομοῦσε ξαφνικὰ ἓνα θεῖο

ΞΕΝΗ ΚΑΜΙΤΕΧΝΙΑ

Τὴν ἐποχὴ πού συνέβη τὸ εὐγά-
ριστο αὐτὸ γεγονός, ὁ Ἑδουάρδος
ἦταν δεκαεπτάετον χρόνων. Τὰ
γραμμάτια πού εἶχε μάθει σ' ἓνα
ἐνοικιαζόμενον σχολεῖο ἦσαν πολὺ περ-
ιωρισμένα. Ἐκεῖνο μάλιστα πού ἔ-
κανε τὸν πατέρα του ν' ἀπελπίζε-
ται, ἦταν πῶς ὁ βλαστὸς του δὲν
ἔπαιρνε διόλου ἀπὸ μαθηματικά.
Ἦταν ἀνίκανος νὰ κάνει καὶ μιὰ
πρόσθεσι,— αὐτὸς, ὁ ὅποιος ἀργό-
τερα θὰ κολιμῶσε σὲ ἀκεανούς
ἀριθμῶν! Καὶ ὁ πατὴρ, βλέποντας
ὅτι ὁ γιὸς του... βρασιλεῖστανε ἀ-
δικα σπαμμένος πάνω ἀπὸ γραμ-
ματικὲς καὶ προπαίδειες, ἀποφά-
σισε νὰ τὸν τραβήξῃ ἀπὸ τὸ σχο-
λεῖο καὶ νὰ τὸν βάλῃ ἰταλλοῦ σ'
ἓνα γραφεῖο.

Ἡ χειρονομία αὐτὴ στάθηκε σω-
τηρία γιὰ τὸν Ἑδουάρδο. Ἀπὸ τῆς
μέρας πού ὁ νεαρὸς Χάρριμαν βρέ-
θηκε σ' ἓνα περιβάλλον πνευματώ-
δους ἐργασίας καὶ οἰκονομικοῦ ὄρ-
γανισμοῦ, ἔνοιωσε νὰ ζητᾶ τὸ ἠυ-
αλό του καὶ κατὰ λέξει ὅτι εἶχε ἐ-
ξαρετικὴ κλίση γιὰ τὶς κεροδοσο-
πικὲς ἐπιχειρήσεις! Ἀρχισε τότε
νὰ μελετᾶ μαθηματικά, τὰ ὁποῖα
περυσσοῦσε πρῶτα τόσο, νὰ δια-
βάσῃ λογιστικά, νὰ σπουδᾶσῃ τὸν
πολυδαίδαλον ὄργανισμὸν τοῦ Χρη-
ματιστηρίου — καὶ ὕστερ' ἀπὸ λί-
γο κωφὸ κατέπλησε τοὺς προϊστα-
μένους του μὲ τὴν εὐθυμείαν καὶ
τὴν οὐδεβέβαιαν καὶ στὰ οἰκονομικὰ
ζητήματα.

Ἐξῆς δὲ ἀκόμη χρόνια δούλεψε
ὁ Χάρριμαν στὸ γραφεῖο ἐκεῖνο.
Καὶ μὲ τὰ χρήματα πού ἐξοικονό-
μησε στὸ διάστημα αὐτὸ, ἀνοίξε,

σὲ ἡλικία 21 χρόνων, διὰ τοῦ χρηματιστικῶ γραφεῖο. Ἡ ἐργασία
του πῆγανε καλὰ, γιατί ὁ Χάρριμαν ἐνεργοῦσε πάντοτε μὲ μεγάλῃ
φρόνησιν καὶ δὲν ἄφηνε τὸν ἑαυτό του νὰ καταληφθῆ ἀπὸ τὸν πνευ-
τὸ τοῦ Χρηματιστηρίου, πού καταστρέφει τόσοσ ἀνθρώπους μέσα σὲ λί-
γες ὥρες... Καὶ ὅταν κατόρθωσε νὰ συγκεντρώσῃ ἓνα ὀρισμένον κε-
φάλαιο, ἀποφάσισε νὰ βάλῃ μπροστὰ μιὰ δουλειά, τὴν ὁποία σχεδία-
ζε ἀπὸ κορὸν τότε...

Ο Χάρριμαν εἶχε προσέξει ὅτι τὴν ἐποχὴ ἐκεῖνη, ἡ σιδηροδρομικὴ
συγκοινωνία τῆς Ἀμερικῆς γινόταν ἀπὸ διάφορες ἐταιρεῖες. Ἡ ὁποῖα
βοισκοῦνταν σὲ σκληρὸ ἀναγωνισμό μετὰ ἄλλων. Τὸ ἀποτέλεσμα
τοῦ ἀναγωνισμοῦ αὐτοῦ ἦταν... νὰ ἑνωθῶνταν ὅλες μαζί ἡ ἐται-
ρεῖες καὶ νὰ μὴ ἔγουν τὰ μέσα τὰ μέσα νὰ τελεωποιήσουν τὰ ὄρημάτα τους
καὶ νὰ ἐπισκευάσουν τὶς γραμμὲς τους. Ο κόσμος παρασπῶνταν γι'
αὐτὴν τὴν κατάστασι, ἡ ἐταιρεῖες ὅμως ἀδιαφοροῦσαν γιὰ τὶς δια-
μαρτυρίες τοῦ κοινοῦ καὶ εἶχαν στραμμένη ὅλη τὴν τὴν προσοχὴν στὸ
ἀναγωνισμό, πού τοὺς ἐξανατόιδε ὅλες οἰκονομικῶς. Ο Χάρριμαν
λοικτὸν σκέφτηκε νὰ ἰδρῆσῃ μιὰ δική του σιδηροδρομικὴ ἐταιρεία. Θέ-
λων ἀναγωνιζόμενος τὶς ἄλλες ἐταιρεῖες ὄχι στὸ ζήτημα τῶν τιμῶν, ἀλ-
λὰ στὴν περιποίησιν! Τὰ ὄρημάτα δηλαδὴ πού θὰ ἔδετε σὲ κηλοφο-
ρία θὰ ἦσαν πολυτελῆ, ἀναταντικά, μ' ὅλες τὶς ἀνάσεις τέλος πάν-
των.

Ο Ἑδουάρδος ἀγόρασε τότε, δοκιμαστικά, μιὰ γραμμὴ μῆκους
34 μονάξω μιλίων. Ἡ ἐργασία του ὅμως πῆγανε εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς τό-
σο καλὰ, ὥστε μιὰ ἄλλη ἐταιρεία τοῦ πρότεινε ν' ἀγοράσῃ σὲ μεγάλῃ
τιμῇ τὴν ἐπιτελλόμενὴ τῆς γραμμῆς αὐτῆς. Ο Χάρριμαν ἔρθε τὸς
ῶντος τόσο σιωπῆροντας, ὥστε δὲν δίστασε νὰ ποιήσῃ τὴν γραμμὴν. Καὶ
μὲ τὰ κέρδη πού πραγματοποιήσε ἀπὸ αὐτὴν τὴν δουλειά, ἀγόρασε ἀμέ-
σως μιὰ ἄλλη γραμμὴ σὲ ἄλλη περιφέρεια, ἐφορμῶσοντας πάντοτε
τὴν ἀρχὴ του : ἀναγωνισμὸς ὄχι
στὶς τιμές, ἀλλὰ στὴν περιποίησιν
τοῦ κοινού!

Χάρῃ τοῦ οὐστήμα αὐτοῦ, ὁ Χάρ-
ριμαν εὐδοκίμησε καὶ στὴ νέα του
ἐπιχείρησιν. Ὑστερ' ἀπὸ λίγο και-
ρὸ, ἐπεξέτεινε τὸ δίκτυον τῶν γραμ-
μῶν του. Ἡ ἄλλες ἐταιρεῖες, πού
ἐπιτελλόμενταν γραμμὲς ἑκατοντά-
δων χιλιάδων μιλίων, ἀρχισαν σιγά-
σιγὰ νὰ λαμβάνουν στὰ σοβαρὰ ἔρ-
ῶν καὶ νὰ φοβοῦνται τὸν μισροστο-
πικὸ αὐτὸ ἐπιχειρηματία... Πολλὲς
μάλιστα ἀπὸ αὐτὲς πρότειναν στὸ
Χάρριμαν νὰ συνεργασθοῦν. Μὰ ὁ
Χάρριμαν, βέβαιος περὶ γιὰ τὴ δό-
ξαμὸν του — καὶ καταλαβαίνοντας
πῶς αὐτὴ ἡ ἔδην ἐπιχειρημασία δὲν
ἦν ἦταν στὴν πραγματικότητά τίποτ'
ἄλλο, παρὰ μιὰ ὑποδούλωσι του στὶς
μεγάλες ἐταιρεῖες, ἀποκρίθηκε ὅτι
θέλε νὰ ἐργασθῆ μόνος του. Ἀρχισ
τότε ἓνας ἐπικὸς πόλεμος μετὰ
τῶν μεγαλοεπιχειρηματιῶν καὶ τοῦ
μικροῦ φαιοῦ... Μὰ τὸ μικρὸ φάρι
ἐγλυστοῦσε κάτω ἀπὸ τὰ στήματα
τῶν ἀδερῶν ἀντιπάλων του.

Γιὰ νὰ μὴ σὰς τὰ πολυλογίαις, ὁ
Χάρριμαν τὰ κατάρφει τόσο καλὰ,
ὥστε τὸ 1899 ἦταν περὶ σὲ θεοὺ νὰ
ἐπιβάλλῃ αὐτὸς τοὺς ὅρους του σὲ
τρεῖς ἀπὸ τὶς μεγαλύτερες σιδηρο-
δρομικὲς ἐταιρεῖες τῆς Ἀμερικῆς.
Δέχτηκε νὰ συνεργασθῆ μαζί τους,
μὲ τὴν συμφωνία ν' ἀναλάβῃ ἑαυτοῦ
τὴ γενικὴ διεύθυνσι τῆς ἐπιχειρή-
σεως. Οἱ ἄλλοι δὲν τοῦ ἔφεραν
καμμιά ἀντίρρηση... Ο Χάρριμαν
ἐργάστηκε τότε μὲ καταπληκτικὴ
δρεξί—εἴκοσι ὄρες τὸ εἰκοσιτετρά-
ωρον—γιὰ νὰ τονώσῃ ὅλα τὰ δι-
κτυα τῆς ἐπιχειρησεως του. Πῆν
περὶ ἓνας χρόνος, ἡ ἐταιρεία
Χάρριμαν εἶχε ἀπλώσει τὶς γραμ-
μὲς τῆς σ' ὅλη τὴν Ἀμερικῆν, ὅ-
πως μιὰ τεράστια ἀράχνη τοῦς ἔ-

Η ΑΡΠΙΣΤΡΙΑ (Πίναξ τοῦ Χ. Λαντέλ)

Σελίδα 20

στούς της... Στά 1904, ο άνθρωπος που άρχισε την εργασία του με μια γραμμική μήκους 84 μιλίων, εξεμεταλλεύετο γραμμές συνολικού μήκους 54.300 μιλίων, που αντιπροσώπευαν το ποσό των 3.557.784. 159 δολλαρίων !. Και όταν τέλος ο «Ναπολέον των σιδηροδρόμων» — άπο; τον απέκλεισαν — έλεισε τα μάτια του, στα 9 Σεπτεμβρίου 1909, έξαντλημένος από την υπερκόπωση, ή έταρεια του πραγματοποιούσε το χρόνο εισπράξεως 685.927.115 δολλαρίων, με καθαρό κέρδη 244.633.846 δολλαρίων !.

‘Ο άναγνώστη; μας θα διερωτηθή τώρα : Ένας τέτοιος άνθρωπος, που στροβιλιζότανε διαρκώς σ’ ένα τελλό χορό έξαταμωνόων, που είχε δώσει έπικες μάχες στο Χρηματιστήριο της Νέας Υόρκης με κεφαλαιώους σαν τον Βάντερμυλντ, τον Μόργκαν, τον Ροκφέλλερ και τούς ‘Ισραηλίτες χρηματιστάς Κοϊν και Λέιμπε, ο ή ποιος έξαικολούθηον μέχρι σήμερα να κυβερνοούν την ‘Αμερική, ένας άνθρωπος, τέλος, που είχε τόσες φασαρίες στο κεφάλι του, μπορούσε να δημιουργήσει μια οικογένεια, ν’ άρρασιωθή σ’ άγατημένα πρόσωπα, να γνωρίση τέλος την εστία της γαλήνης και της ήρεμίας που άποτελούν τη μεγαλύτερη επίγεια ευδαιμονία κάθε άτόμου ;

Στό ερώτημα αυτό, ή άπάντησι που άνεβαίνει αυθόρμητα στό χέλι, εινε άρηγική. Ένας άνθρωπος τόσο πολυμάχοος, όπως ο Χάρριμαν, και νά ήθελε, δεν θα μπορούσε να δημιουργήση οικογένεια, γιατί δεν είχε καιρό...

Κά όμως, ο Χάρριμαν ήτι μονάκι δημιούργησε οικογένεια, αλλά και άφιέρονε σ’ αυτή πολλές φορές τή μέρα του. Τράντα έξη μήνες πριν από τή γέννησι του, άπό την όποια άπέκτησε έξη παιδιά, και στό διάστημα αυτό δεν άπουσίασε ούτε μια φορά άπό τό γένια ή τό δείκνο ! Και ή μεγαλύτερη έγχορστήσι του ήταν να μαζεύει κάθε βράδι, άπό τις 7 ως τις 8, τά παιδιά του και να τούς άρηγίτη διάφορες ιστορίες — και όταν άκόμα έκεινα μεγάλωσαν και έγιναν πάλιλάρια της παν τρειάς ! Για να μη χάση την οικογενειακή αυτήν άπόλαυσι, ήταν ικανός να διακόρη ένα σοβαρό δικασηκό συμβούλιο της εταιρείας, άπό τό όποιο έσηρτώντο μεγάλα άκονομικά σκευήρονά του !.

‘Ο Χάρριμαν ήταν σεβαστός και άγατητός στους χιλιάδες τών έργατών και ύπαλλήλων του, γιατί έδειχνε γι’ αυτούς πραγματικό πατεράκο ένδιαφέρον. Πολλές φορές τού συνέβαινε να διακόπη την εργασία του και να ζητήη στο τηλεφώνο πληροφορίες για τήν κατάσταση της υγείας ενός έργατού του, για τόν όποιο είχε μάθει πως εινε άρρωστος. Ποτέ δεν άπέλυε άνθρωπο άπό τό προσωπικό του. Μία μέρα, ένας έργάτης τού έπεσε άπρη τόν Χάρριμαν στό μεγαλύτερη ξυπόδι τού, μαζί με τό άρροστο παιδάκι του, για να ζητήση άπό τόν προϊστάμενο ένα δάνειο. ‘Ο Χάρριμαν τού έδωσε άμέσως τό ποσό που τού ζήτησε. Τό παιδί όμως τού έργάτου, ζητημένο άπό τό ώραιο θέαμα τού πάγκου που περιτριγύριζε τήν έπαυλι τού Χάρριμαν, ειπε ξαφνικά τού πατέρα του «πώς όταν πέθαινε — τί θλιβερό προαίτημα βασάνιζε τή μικρή του καρδιά ; — θα ήθελε να τό θάψουν σέ κείνο τόν παράδεισο ;» ‘Ο Χάρριμαν προσάτησε να παρηγορήση και τόν πατέρα και τό παιδί...

‘Υστερ’ άπό λίγο καιρό, ο ίδιος ο έργάτης έπεσε άρρη και πάλι τόν πολυεσταμνηροόχο, για να τού άνακουήσθη με διαρκουσιένα μάτι ότι τό παιδάκι τού πέθαινε. ‘Ο Χάρριμαν θεικήθηκε τότε τήν τελευταία επιθυμία τού μικρού — και διέταξε να μεταφέρουν τό πτώμα του και να τό θάψουν στό πάγκο του...

Γενικά ο «Ναπολέον των σιδηροδρόμων» ένιωθε πραγματική λατρεία για τά μικρά παιδιά. Θα ήθελε, αν ήταν δυνατό, να μη στερηθούν όλα τά παιδιά τού κόσμου έκεινα τά όφραια πράγματα που στερήθηκε έκείνος, όταν ήταν μικρός... ‘Επειδή όμως αυτό ήταν άκατάλογο, προσπαθούσε να γίνετα γρήγορος στό παιδιά τού περιβάλλοντός του.

Αυτός ήταν, με μια όχη ή βέβαια σαμαραρία, ο άνθρωπος, τού όποιοι ή γόνιμη ζωή στάθηκε ένας διαρκής άγών, αλλά και ένα μεγάλο παράδειγμα έργατικότητας και ισχυράς θελήσεως.

ΓΝΩΜΙΚΑ

Οι άλλοι πρέπει να έλπίζουν πάντοτε σέ μας. Έμεις δεν πρέπει να έλπίζουμε σέ κανένα.

Δουμάς

Οι κοιμημένοι συνήθως προσπαθούν να φανταστούν όφραιοι και κατορθώνουν να φαίνονται άνόητοι.

Κλαρετί

Τά μικρά πάθη συντελούν στό ζωή μας, τά μεγάλα στό θάνατό μας.

Σερμπουλιέ

ΟΙ ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΕΚΛΕΚΤΕΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ

Σ’ ΕΝΑΝ ΤΑΦΟ ΤΗΝ ΑΝΣΙΕΙ

(ΤΟΥ ΦΡ. ΚΟΠΠΕ)

Στά βάθη τού κοιμητηριού, παλιός σταυρός προβαίνει
 πάλι ο ‘Απόλλης τό παρό σημάδι αυτό στοίχει
 και σ’ όγχο βάτο έχει σμά μια ‘Υπολαίς καθίζει
 όλόκληρη μέσ’ στα γλυκά λουλούδια της γρημμένη...

‘Από τ’ άθήνη μιά φωνή σαν προσεγγί άνεβαίνει
 και σαν τά δάκρυα τά θεικά ή δροσούλα άγνοσφιζει.
 Στά χρώματα, στό ήλιγμα, στα μύρα αυτά γνωσφεί
 κανείς την ‘Υλή άθάνατη και ξαναγεννημένη.

Άησιωνμένη μου νεκρέ ! ‘Ω, έσύ, που μών ήμέρα
 άόνα θα φαντάστιρες να ζήσης εκεί πέρα,
 που ζουν ή άρνότατες φηγες στην παραδείσια άργάλη...

‘Όμοια και σήμερα για σέ γλυκά δεν είν’ ή μύρα
 είν’ τόν πνεύμα σου αυτό σ’ αυτόν τόν τάφο γύρα
 στα πόδα μέσα άνθολοί και με τ’ άθήνη φαίλει ; ...

ΑΠΧΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ

(ΤΟΥ ΑΛΦΡΕ ΝΤΕ ΜΥΣΣΕ)

Χαίρε ! θαρρώ που στη ζωή μου
 ποτες δεν θα σε ξαναδώ.
 Τώρα που φαίνεις, στην ψυχή μου
 τό νοιάσο πόσο σ’ άγαπάω.

Δεν κλαίω και δεν παρανοούμαι
 άδωκα. ‘Ητανε γραστό.
 Τό πλάσο φεύγει... Δεν λιποούμαι...
 Με γέλιο σ’ άποχαριτώ.

Φεύγεις, μ’ έπιπδες θα ξαναρθής
 περιφρανη, χωρίς ποτέ
 στό νού σου νάρθη καν να μάθης
 έκεινους ποτέλαραν για σέ.

Χαίρε ! Σ’ όνειρατά όφραια
 μεθώντας θε να κλιστήης.
 Γ’ άστρο σου λάμπει κι’ άπ’ τή θέα
 της λάμψης του θα θειασφής.

Κι’ έσως να νοιάσης τί αξίζει,
 να βρής καρδιά που σ’ έννοσι,
 κι’ όποιος τή βρίσκει τί κερδίζει,
 κι’ όταν τή χάνει πως πονεί !...

ΣΧΟΝΝΕΤΟ

(ΤΟΥ ΑΒΕΡΣ)

‘Έχει ή ψυχή μου μυστικό, μυστηρό ή ζωή μου,
 έναν άόνοον έρωτα σέ μια στιγμή κλισμένο.
 Είν’ τό κακό άγιάτρευτο, γι’ αυτό κι’ έγώ σοπαίνω,
 κι’ έκείνη που με πλήγωσε δεν βλάτει την πληγή μου.

‘Αχ ! πάντα άπαρητητος μπροστά της θα διαβαίνω
 κοντά της, με παντέρημος θα ζω στό σιωπή μου.
 Θα σέφνομαι πάνω στη γή ως τή στερνή πνοή μου,
 χωρίς καμιά παρηγοριάς έπίδα να προσμένω.

‘Αν και τήν έπιασε ο Θεός πονετικά, καλή,
 θε να περάση ξέγνοαστη και δίχως να προσέξη
 τό θρήνο, που στα πόδα της παρκα θ’ άντιλαλή.

‘Ενάρετη, τούς στίχους μου αυτούς σαν άπαντήση,
 που τήνε ζωγραφίζουσε στην καρδιά τούς λέξι.
 «Παιά νάν’ αυτή ;» θε να ρωτά και δεν θα τήν γνωρίση.

ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙ

(ΤΟΥ ΕΡ. ΧΑΙΛΙΝΕ)

Τή βρίσκω στην άκρογαλιά
 και τήν άρχίζω στό φίλιό.
 —Μή, μου λέει, και θα φωνάζω !...
 Τότε κάνω πως θυμάνο
 και τής λέγω μ’ έναν τόνο :
 —‘Όποιος έρθε θα τόν σράξω !...
 —Σιωπή, φώς μου, μου λέγει,
 μη σ’ άκούσει έδω κανείς...
 Πρόσεχε να μη φανής !...

